

Predikan i Kyrkhults kyrka 2011 av Tobias Bäckström

4 sönd. efter trettandedagen

”Jesus är vårt hopp”

1 Kung 17:1-6

2 Tim 1:7-10

Matt 14:22-23

Ps: 31, 669, 597, 237, 8

Det finns ett egyptiskt tecken som ser ut som en fot som står på vatten. Tecknet för fot kan också betyda att gå, vad tecknet egentligen säger är alltså, att gå på vatten. Men den hieroglyfen betecknar i överförd betydelse något som är omöjligt. Så det som mest av allt uttryckte omöjlighet för egyptierna var alltså att gå på vatten.

Och visst kan vi förstå det. Det är ju omöjligt att gå på vatten. Det visste lärjungarna också, och när Jesus kom gående på vattenytan på Gennesarets sjö så trodde de att de såg en vålnad. Det var det mest logiska i deras världsbild. Spöken trodde de uppenbarligen på, men inte att någon kan gå på vatten.

Det var på Jesus befallning som lärjungarna gav sig av i förväg ut på sjön. Själv stannade han kvar för att be. Rimligtvis så borde Jesus ha vetat om vad som väntade dem, att en storm var på väg. Men han sänder ändå iväg dem, han har en tanke bakom. På det här sättet så skulle Jesus visa sin makt. Hela berättelsen mynnar ut i att lärjungarna faller ner för honom och säger: ”Du måste vara Guds son”. Han behövde inte säga det, de förstod det ändå.

Vad fick dem att inse vem Jesus var? Ja, inte bara att han gjorde det omöjliga, att han gick på vattnet. Det finns fler bottnar i den här berättelsen. Det stormiga havet är en bild av kaos, mörker och död. Att Jesus obehindrat gick över detta är en bild av hans makt över de destruktiva krafter som vill förstöra Guds skapelse.

Men det finns mer antydningar som pekar på vem Jesus är: när lärjungarna skrek av skräck så säger Jesus: ”Lugn, det är jag”. På grekiska står det ordagrant: ”Jag är”. Det är ett eko från när Gud uppenbarade sig för Mose i den brinnande busken och presenterade sig med orden ”Jag Är”. Gud är själva varat, den som allt annat utgår ifrån.

Och nu när Jesus har kommit till världen så hörs åter orden Jag Är över jorden. Det som fick lärjungarna att falla ned och tillbe.

Men det var en till som gick på vatten den här natten. Också Petrus gör det omöjliga. Han följer sin Herre och får del av hans makt. Han utmärker sig bland apostlarna.

Men Petrus gör ändå inget utan att han först blivit uppmanad av Jesus. Hade han bara svingat sig över kanten och hoppat i så hade han sjunkit som en sten. Han hade inte förmågan av sig själv utan bara om Jesus gav den till honom, så mycket förstod han. Därför är det nödvändigt att Jesus befallde honom att gå, på eget bevåg hade han inte klarat det.

Så Petrus ber Jesus: ”Herre, om det är du, så säg åt mig att komma till dig på vattnet.” Det är en bön som innehåller mycket.

”Om det är du...” Alltså inte bara en vålnad, utan verkligen den mästare som en gång kallade honom som lärjunge. Men det ligger också något mer i detta: ”om det är du...”. Det är inte bara Jesus från Nasareth som han tänker på. Han börjar ana något mer.

Tänk om... Tänk om det verkligen är Du, du som en gång uppenbarade sig för Mose. Som bemästrade havets kaos och mörker under skapelsen. Om det verkligen är sant. Ja, då borde även jag kunna gå på vatten, tänker Petrus. Då vore snarast fegt att inte be om stora ting.

Så därför ber han: ”Säg åt mig.”

Det är bara Petrus bland lärjungarna som ber om detta. Kanske är det bara han som vågar. Den försiktige ber inte om att kunna gå på vatten. Han tar inte några risker. Han aktar sig för att bli besviken. Han avslöjar sin svaga tro redan i förväg.

Men Petrus iver och entusiasm kunde inte stoppas. Det är denna iver som driver kyrkan framåt. Vi hade inte haft någon kyrka utan att människor hade svingat sig över relingen och vågat det omöjliga där de flesta av oss hellre väljer det trygga och invanda.

Men bönen ”Säg åt mig” får bli även vår bön. Det är en bön om mod. Av oss själva vågar vi inte ta stegen på det stormiga vattnet. Men om Jesus befäller oss så vågar vi. Om Jesus manar oss så får vi mod att ta steget.

Petrus får ett kort svar: ”Kom!”. Och han stiger ut båten och går fram mot Jesus. För Gud är ingenting omöjligt. Men Petrus är inte så erfaren än. Han vet inte att man aldrig får släppa Jesus med blicken. När han ser sig omkring så ser han bara vinden och vågorna. Det är som om han plötsligt inser vad det han faktiskt håller på med. Och då börjar hans mänskliga förnuft att arbeta, det här är ju omöjligt, det här ska ju inte gå. Risken finns alltid att vi med vårt förnuft rationaliserar bort Gud ur våra liv. Inte för att det är något fel på vårt förnuft, det har vi fått av Gud och det ska vi använda. Med förnuftet måste underordnas tron.

Det var det som Petrus glömde, när tron inte längre fick styra hans förnuft så blev han rädd. När han tänker att detta klarar jag inte, ja då gör han inte det heller. För han klarar det ju inte av egen kraft, bara med Guds hjälp.

Men något har han ändå lärt sig Petrus. När han nu sjunker så börjar han inte famla efter båtens reling, utan han sträcker sig istället mot Jesus och ropar ”Herre, hjälp mig”. Han begriper var räddningen finns.

Petrus lär sig bön genom nöd. När han sjunker, när vattnet håller på att ta över. Då lär han sig att be i tro, mitt i sin svaghet och sina tvivel. Det är därför som Jesus låter honom sjunka.

Kanske du också har upplevt att Jesus låtit dig sjunka. Att du har sugits ner i förtvivlan utan att han gjort något. Varför hjälper han inte? Det är ingen enkel fråga.

Men hade Petrus klarat att gå hela vägen fram till Jesus hade han gått miste om mycke erfarenhet. Det är när vi hamnar i nöd som vi lär oss att tro. Det är då som vi erfar var hjälpen finns, då får vi öva oss i att be. ”Herre, hjälp mig” ropade Petrus. Och det var då som Jesus sträckte ut sin hand och drog upp honom. Hela tiden hade Jesus situationen under kontroll, för honom är ingenting omöjligt.

